

cekinov, celo kad biserov, čeber dragih kamenov: vse vzemi in še več ti dam, ako hočeš, samo Luciferjeve hlače mi pusti.«

Vojak ni odnehal: »Besedo ste mi dali, upam, da je ne boste snedli. Samo Luciferjeve hlače zahtevam in nič drugega.«

Zdaj mu jih je dal, toda s težavo in z veliko žalostjo. Vojak se zanje lepo zahvali, poslovi in odide.

S tistimi hlačami pod pazduho gre po ravni cesti dalje in dalje. Ko pride že daleč, se ustavi in ogleduje hlače. Take so bile ko druge. Nič posebnega ne opazi na njih. »Kaj mi hočejo te hlače? Škoda! Mar bi si bil denarje izvolil; pa zdaj je, kar je! Le kako bom živel poslej? Kapetan v kotlu ni resnice govoril,« mrmra sredi ceste vojak, potlej pa jezno vrže hlače na tla.

Brž stopi predenj tisti imenitni gospod, pri katerem je služil leto dni; nič ni vedel vojak, kdaj in odkod je prišel. Kakor bi se bil iz tal vzel, je vstal pred njim in moledoval: »Daj mi hlače nazaj! Dovolj, da jih pobere.«

Že se je sklonil, da bi jih pobral, ali vojak jih je že držal v roki in zavpil: »Ne dam! Če so vam toliko vredne, da me zalezujete zanje, so meni tudi.«

»Dam ti vse bogastvo zanje.«

»Ne dam! Kar poberite se!«

Pri tej priči se je zabliskalo, in imenitnega gospoda ni bilo nikjer več.

Bodo južne sapice . . .

*Bodo južne sapice
dihale čez sneg,
to bo zima besna spet,
to bo krik in kreg.*

*Jug bo piskal: »Beži proč!« —
zima pa: »Ne grem!«
In nato srdito jug:
»Pa ti silo vem!«*

*Pa ne bo pomagal nič
zimi krik ne kreg,
hitel solnček bo v pomoč,
brž bo zbežal sneg.*

Danilo Gorinšek.